

Η συζήτηση για το ρόλο και τη θέση του μαθήματος των Θρησκευτικών στην Εκπαίδευση θα έπρεπε να ανοίξει, ακόμα και αν δεν είχε μεσολαβήσει η δήλωση μιας κυρίας, που επιμένει να ευρίσκεται στο προσκήνιο της δημοσιότητας όχι για την επιστημονική, κοινωνική και κοινοβουλευτική δραστηριότητα και προσφορά της, αλλά με τη διατύπωση, καλυμμένων υπό το μανδύα της “επιστημονικής έρευνας” προκλητικών, τουλάχιστον, θέσεων και απόψεων για άκρως ευαίσθητα θέματα.

Η πρόσφατη δήλωσή της ότι “Τα θρησκευτικά με την έννοια της ορθόδοξης κατήχησης, κατά την γνώμη μας, δεν έχουν θέση στο σύγχρονο λύκειο» προκάλεσε θύελλα αντιδράσεων, αδικαιολόγητων, ίσως, μια και καθέννας, και μάλιστα Βουλευτής, έχει το δικαίωμα σε μια δημοκρατία να εκφράζει τις όποιες απόψεις του, αρκεί μόνο να μη θέλει να τις επιβάλει και να μη θεωρεί αναχρονιστές και σκοταδιστές όσους διαφωνούν μ’ αυτές, διότι τότε εγγίζει τα όρια του φασισμού.

Και είναι γεγονός ότι τα Θρησκευτικά δεν είναι μάθημα, είναι βίωμα, ελεύθερα και συνειδητά επιλεγμένος τρόπος ζωής.

Ο Χριστιανός, και μάλιστα ο Ορθόδοξος, δεν «σπουδάζει» την πίστη του στα Σχολεία, αλλά την βιώνει σαν μια προσωπική «πορεία προς Εμμάους», τέλος της οποίας είναι η τέλεια γνώση του Θεού.

Δεν εξετάζεται γι’ αυτήν, και μάλιστα σε συγκεκριμένη-και αποσπασματική, όπως συχνά συμβαίνει, ύλη, στις γραπτές προαγωγικές και απολυτήριες δοκιμασίες των Γυμνασίων και Λυκείων, αλλά δίνει γράφει “πρόχειρα διαγωνίσματα” καθημερινά, με κριτές το συνάνθρωπό του, τη συνείδησή του και το Θεό.

Θα συμφωνήσουμε, επίσης, ότι το μάθημα των Θρησκευτικών έτσι όπως διδάσκεται στα Σχολεία, αποκομμένο από τις αρχές της Ορθόδοξης πνευματικότητας, άμοιρο εκκλησιαστικού ήθους και φρονήματος, από επαγγελματίες Καθηγητές, που ενίοτε δηλώνουν και άθεοι, δεν έκανε κανένα νέο καλύτερο ή πιστότερο Ορθόδοξο Χριστιανό...Το αντίθετο μπορεί....

Οι παραπάνω παραδοχές, όμως, δεν αναιρούν την αναγκαιότητα και τη σημασία του μαθήματος των Θρησκευτικών στα Σχολεία.

Αντίθετα, τα σημερινά εφιαλτικά για το μέλλον της Πατρίδας και της κοινωνίας μας δεδομένα επιβάλλουν την ενίσχυσή του, για λόγους εθνικής αυτοσυντήρησης και επιβίωσης.

Ο Ελληνισμός τα τελευταία χρόνια έχει εισέλθει σε μια αληθινή “ Βαβυλώνιο Αιχμαλωσία”, το σκάφος “ΕΛΛΑΣ” έχει περιπέσει σε μια τρομακτική τρικυμία και στο σκοτεινό ορίζοντα όλοι αναζητούμε σημάδια σωτηρίας.

Οι Έλληνες ζούμε σε μια παρατεταμένη περίοδο άγχους, αβεβαιότητας και ανασφάλειας, ψάχνοντας πυξίδα και πλοηγό, ένα όραμα, τέλος πάντων, που θα τονώσει το καταπτοημένο μας ηθικό, θα ζωντανέψει την ελπίδα μας, θα δώσει νόημα και περιεχόμενο στον αγώνα και την αγωνία μας.

Αυτό, ακριβώς, το όραμα, αυτήν την ελπίδα, την υπομονή, την επιμονή και την αγωνιστικότητα, μπορεί να μας εμπνεύσει η Εκκλησία, η Εκκλησία, που, σε χρόνια δύστηνα και χαλεπά, στήριξε το Γένος, διατήρησε την εθνική του αυτοσυνειδησία και το βοήθησε να επιζήσει και να συνεχίσει την ιστορική του πορεία.

Η Εκκλησία αποτελεί την κιβωτό της εθνικής μας αυτογνωσίας, στο πνευματικό της αρτοφόριο περικλείει όλα τα στοιχεία της εθνικής μας ιδιοπροσωπίας, που πρέπει να μεταλάβουν οι νέοι μας μέσα στις σχολικές αίθουσες, που θα πάσουν να είναι μόνο διανεμητήρια γνώσεων, αλλά θα μετατραπούν και σε εργαστήρια διάπλασης ψυχών, κάτι, άλλωστε, που αποτελεί και Συνταγματική επιταγή, αφού κατά το άρθρο 16 του Συντάγματος “Η παιδεία αποτελεί βασική αποστολή του Κράτους και έχει σκοπό την ηθική, πνευματική, επαγγελματική και φυσική αγωγή των Ελλήνων, την ανάπτυξη της εθνικής και θρησκευτικής συνείδησης και τη διάπλασή τους σε ελεύθερους και υπεύθυνους πολίτες.”

Ελεύθερος και υπεύθυνος πολίτης, είναι αυτός που έχει τη δυνατότητα και την ικανότητα ελεύθερης επιλογής. Αλλά, για να υπάρξει μια τέτοια επιλογή, θα πρέπει να προηγηθεί διδαχή, είτε αφορά τη θρησκεία, είτε την πολιτική, είτε τη φιλοσοφία.

Σε αντίθετη περίπτωση, γίνονται έρμαιοι και καταναλωτές ιδεών και ιδεολογιών απαθείς, έχοντας απλά την ψευδαίσθηση της ελεύθερης επιλογής...

Ίσως, το μάθημα των Θρησκευτικών, σε νέες, υγιείς βάσεις δομημένο και από δασκάλους-ιεραποστόλους διακονημένο να αποτελεί τη λυδία λίθο, το εφιαλτήριο για μια νέα εθνική παλιγγενεσία, όχι μόνο πολιτική, αλλά και κυρίως ηθική και πνευματική!

Γι' αυτό και θα πρέπει να ζητούμε περισσότερα Θρησκευτικά στα Σχολεία μας... Γιατί, περισσότερα Θρησκευτικά σημαίνει περισσότερη ανθρωπιά,

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ ΣΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ!

Γράφτηκε από: Super User
Εμφανίσεις: 2380

περισσότερη αλληλεγγύη, περισσότερη αγάπη, ειρήνη και δικαιοσύνη, που, κακά τα ψέμματα, δεν μπορούν να διδάξουν ούτε τα Μαθηματικά, ούτε η Φυσική, ούτε η Πληροφορική...

† Ο ΣΥΡΟΥ ΔΩΡΟΘΕΟΣ Β'

(Εφημερίδα «ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ», 21 Σεπτεμβρίου 2013)